

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 33/2018-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. januára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVEN a. s., Šoltésovej 420/2, Považská Bystrica, právne zastúpeného ADVOKÁTSKOU KANCELÁRIOU ŠTRBÁŇ, s. r. o., Dvory 1932, Púchov, v mene ktorej koná advokát JUDr. Branislav Štrbáň, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 14 Er 37/2015 a jeho uznesením č. k. 14 Er 37/2015-62 z 1. júla 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVEN a. s., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. septembra 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti RAVEN a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 37/2015 a jeho uznesením č. k. 14 Er 37/2015-62 z 1. júla 2016 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), ktorým nebolo vyhovené exekučným námietkam sťažovateľky, a postupom okresného súdu, ktorým mali byť spôsobené prietahy v tomto exekučnom konaní.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola žalovaná o zaplatenie sumy 7 491,39 € s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že bez právneho titulu užívala pozemky [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalobkyňa“), na ktorých sťažovateľka prevádzkuje predajňu stavebnín. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 199/2012-471 z 22. októbra 2014 čiastočne vyhovel žalobnému návrhu a zaviazal sťažovateľku k zaplateniu sumy 3 987,72 € spolu s príslušnými úrokmi z omeškania; ďalším výrokom návrh v ostatnej časti na sumu 3 503,67 € s prísl. zamietol.

3. Sťažovateľka v časti, v ktorej v spore neuspela, nepodala odvolanie. Proti zamietajúcej časti rozsudku však podala odvolanie žalobkyňa, ktorá žiadala napadnutý rozsudok zmeniť tak, že návrhu bude v celom rozsahu vyhovené, alebo žiadala napadnutý rozsudok zrušiť. Žalobkyňa uplatnila odvolacie dôvody podľa v tom čase platného a účinného § 205 ods. 2 písm. a), c) a d) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Argumentovala hlavne tým, že okresný súd sa nemal upínať pri určení výšky bezdôvodného obohatenia na znalecký posudok ústavu súdneho inžinierstva, ale mal vykonať dokazovanie znaleckým posudkom, ktorý si nechala vypracovať sťažovateľka.

4. Žalobkyňa ako oprávnená sa návrhom z 28. januára 2015 u súdneho exekútora domáhala, aby jej od sťažovateľky vymohol sumu 3 987,72 € spolu s príslušenstvom. Okresný súd 12. februára 2015 poveril JUDr. Jaroslava Kabáča vykonaním exekúcie. Sťažovateľka ako povinná 11. marca 2015 podala námietky proti exekúcii, pretože podľa jej názoru rozsudok na základe § 206 ods. 1 OSP (Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd.) nenadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. Podľa sťažovateľky podaním odvolania žalobkyne nastal suspenzívny účinok voči výroku ako celku.

5. O týchto námietkach okresný súd rozhodol tak, že uznesením č. k. 14 Er 37/2015-33 z 3. augusta 2015 uznal argumentáciu sťažovateľky, nerozhodol však priamo o námietke, ale povolil odklad exekúcie do nadobudnutia právoplatnosti rozsudku sp. zn. 7 C 199/2012 s tým, že po uplynutí odkladu bude exekúcia ďalej pokračovať a bude rozhodnuté o námietkach povinnej – sťažovateľky. Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 17 Co 23/2015 z 27. januára 2016 žalobkyni nevyhovel a rozsudok okresného súdu potvrdil. Následne okresný súd uznesením č. k. 14 Er 37/2015-42 z 8. apríla 2016 námietky zamietol s tým, že výrok vo vyhovujúcej časti nadobudol právoplatnosť už po rozhodnutí okresného súdu, a navyše medzičasom bola „správoplatnená“ už celá vec. Okresný súd argumentoval tým, že § 206 ods. 2 OSP sa na vec neaplikuje, pretože prvostupňový súd rozhodol o jednom práve čiastočne, a druhý výrok nie je závislým výrokom od prvého rozhodnutia. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, pretože bolo vydané vyššou súdnou úradníčkou a v tom prípade je vždy k dispozícii opravný prostriedok. Napadnutým uznesením vydaným už sudcom boli námietky opätovne a z rovnakých dôvodov zamietnuté.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti opäť namieta, že rozsudok okresného súdu ako celok nenadobudol právoplatnosť v dôsledku suspenzívneho účinku odvolania žalobkyne. Tvrdí, že vzhľadom na skutkový a právny základ posudzovanej veci žalobkyňa napadla rozhodnutie prvostupňového súdu ako celok a okresný súd v napadnutom uznesení na vec neaplikoval normu § 206 ods. 1 OSP, ktorú aplikovať mal, a aplikoval normu z § 212 ods. 1 OSP, ktorú, naopak, aplikovať nemal. Tvrdí, že napadnutý výrok bol vo vzťahu závislosti s výrokom, ktorý napadnutý nebol.

7. Sťažovateľka tak vyvodzuje, že predmetný rozsudok okresného súdu č. k. 7 C 199/2012-471 v čase podania návrhu na začatie exekúcie nebol vykonateľným exekučným titulom, a to vo vzťahu k žiadnemu z výroku v ňom obsiahnutom. Z toho dôvodu tento nespĺňa formálne a materiálne podmienky vykonateľnosti exekučného titulu, teda nie je spôsobilým exekučným titulom v zmysle § 41 ods. 1 Exekučného poriadku a preto je exekúcia vedená na poklade tohto exekučného titulu podľa § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku neprípustná.

8. Odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu síce v napadnutej časti potvrdil, čo však podľa sťažovateľky v žiadnom prípade nekonvaliduje predčasne prebiehajúce exekučné konanie, najmä z dôvodu, že za exekučný titul možno označiť rozsudok prvostupňového súdu len v spojení s rozsudkom odvolacieho súdu. Až doručením rozsudku odvolacieho súdu sa rozhodnutie stalo vykonateľným a až v tomto okamihu ho súd môže považovať za exekučný titul, na podklade ktorého je možné viesť exekúciu.

9. Vzhľadom na skutočnosť, že titul na exekúciu nebol legálny, podľa sťažovateľky došlo napadnutým uznesením k porušeniu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka taktiež namieta porušenie týchto článkov nedostatočným odôvodnením napadnutého uznesenia, kde sú len citované právne predpisy a uznesenie nereaguje na jej argumenty.

10. Sťažovateľka ďalej namieta, že odkladom exekúcie namiesto rozhodnutia o námietkach jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a došlo aj k priesťahom v konaní. Námietky podala 19. marca 2015 a okresný súd o nich rozhodol 8. apríla 2016. Rozhodnutie urgovala podaním z 10. marca 2016. Námietkové konanie, ktoré má zo zákona trvať 60 dní, trvalo takmer rok. Počas námietkového konania sťažovateľka nepodala ústavnú sťažnosť na priesťahy, pretože verila vo vydanie rozhodnutia. Okresný súd mal takto porušiť čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo spoločnosti RAVEN a.s. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 1.7.2016, sp. zn. 14Er/37/2015-62 porušené bolo.

Základné právo spoločnosti RAVEN a.s. na súdnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd Uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 1.7.2016, sp. zn. 14Er/37/2015-62 porušené bolo.

Uznesenie Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 1.7.2016, sp. zn. 14Er/37/2015-62 Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Okresný súd v Považskej Bystrici je povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- eur (slovom desaťtisíc eur).

Spoločnosti RAVEN a.s. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 669,89 € (slovom šestošesťdesiatdeväť eur a osemdesiatdeväť centov), ktoré je Okresný súd v Považskej Bystrici povinný zaplatiť na účet advokátskej kancelárie ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA ŠTRBÁŇ, s.r.o., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 listiny, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 206 OSP: (1) Ak podá ten, kto je na to oprávnený, včas odvolanie, nenadobúda rozhodnutie právoplatnosť, dokiaľ o odvolaní právoplatne nerozhodne odvolací súd. (2) Ak sa však rozhodlo o niekoľkých právach so samostatným skutkovým základom alebo ak sa rozhodnutie týka niekoľkých účastníkov, z ktorých každý koná v konaní sám za seba (§ 91 ods. 1), a odvolanie sa výslovne vzťahuje len na niektoré práva alebo na niektorých účastníkov, nie je právoplatnosť výroku, ktorý nie je napadnutý, odvolaním dotknutá. To neplatí v prípadoch, keď od rozhodnutia o napadnutom výroku je závislý výrok, ktorý odvolaním nebol výslovne dotknutý, alebo ak z právneho predpisu vyplýva určitý spôsob vyrovnania vzťahu medzi účastníkmi. (3) Právoplatnosť ostatných výrokov nie je dotknutá aj vtedy, ak odvolanie smeruje len proti výroku o trovách konania, o príslušenstve pohľadávky, o jej zročnosti alebo o predbežnej vykonateľnosti rozsudku.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu

15. Podstatou veci je tvrdenie, že rozsudok prvostupňového súdu na plnenie (exekučný titul) vo veci, v ktorej bola sťažovateľka ako žalovaná čiastočne úspešná a čiastočne nie, a proti ktorému rozsudku v jeho zamietajúcej časti podala odvolanie len žalobkyňa, nenadobudlo podľa sťažovateľky v dôsledku odvolania protistrany ani čiastočne právoplatnosť, a preto exekúcia voči nej nemala právny základ, právny titul, v právoplatnom a vykonateľnom rozhodnutí. Napadnuté uznesenie o zamietnutí námietok povinnej – sťažovateľky má byť porušením práva na súdnu ochranu, pretože odobruje exekúciu bez právneho titulu a okrem toho nie je riadne odôvodnené.

16. Ústavný súd konštantne rozhoduje, že záruky práva na spravodlivý proces sa vzťahujú aj na exekučné konanie. Sťažovateľka sa snaží spochybniť právoplatnosť, a tak vykonateľnosť exekučného titulu. Nespochybňuje hmotnoprávne rozhodnutie okresného súdu a krajského súdu. V čase podania sťažnosti krajský súd potvrdil aj zamietajúcu časť rozsudku okresného súdu.

17. Ústavný súd musí najprv ustáliť, či (čiastočné) odvolanie žalobkyne naozaj nemalo suspenzívny účinok na celý rozsudok okresného súdu. Sťažovateľka opätovne otvorila problém, ktorý socialistický civilný proces nazval problémom tzv. *rozštiepenia práva*. Išlo o otázku, či v situácii, aká vznikla v prerokúvanej veci, sa (jedno) právo, o ktorom bolo rozhodnuté súdom, čiastočným odvolaním rozštiepilo na dve práva so samostatným skutkovým základom (porov. Jedlička. O. In: Handl, V., Rubeš. J. a kol. Občianský soudní řád. Komentář. II. Díl. Praha : Nakladatelství Panorama, 1985. s. 41). Niektorí doboví procesualisti výkladom o rozštiepení, a tak možnosti čiastočného nadobudnutia právoplatnosti kompenzovali dobové ustanovenie § 212 ods. 1 OSP, podľa ktorého nebol odvolací súd viazaný rozsahom odvolania, aby tak dosiahli efekt dispozitívnosti a ochrany druhej strany sporu.

18. Od novely Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 353/2003 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších

predpisov a o doplnení zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov však platí, že odvolací súd naopak rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný je. Z § 206 OSP v spojitosti s § 201 ods. 1 OSP tak vyplýva, že takpovediac k štiepeniu práva dochádza, pričom tento jav reflektuje zásadu dispozičnú a zásadu zákazu *reformatio in peius*. Aj keby odvolací súd zistil záťaž, ktoré sa týkajú časti, kde odvolanie podané nebolo, do danej časti veci už ísť nemôže. Sťažovateľka mohla podať odvolanie, ktoré však nevyužila, a preto sa musí uspokojiť s tým, že vec je v danej časti uzavretá. Môže tak nastať situácia, že odvolací súd odvolaniu protistrany nevyhoví, aplikujúc však také hmotné právo a výklad, ktoré by znamenali aj úspech žalovanej v už uzavretej časti veci. Z hľadiska dogmatického vychádza teória štiepenia práva z prekonanej koncepcie predmetu sporu viazaného na subjektívne právo, pričom moderná procesualistika stojí na stanovisku procesného, a nie hmotného vymedzenia predmetu sporu (porov. Lavický, P. Komentář. k § 206 In: Občanský soudní řád. Komentář. Praha : Wolters Kluwer, 2009.). V prvorepublikovom Občianskom sporovom poriadku problém riešili ustanovenia § 502 a § 503. Podľa § 502 ods. 2 Občianskeho sporového poriadku odvolací súd však na žiadosť aj za odvolacieho pojednávania vyriekne vykonateľnosť rozsudku prvého súdu v tých čiastkach, ktoré nie sú napadnuté odvolaciami a pripojovacími žiadosťami, prednesenými na ústnom pojednávaní (súčasný Civilný sporový poriadok nevyužil možnosť presnejšej úpravy týchto ustanovení). Z uvedeného vyplýva, že rozsudok okresného súdu v relevantnej časti nadobudol právoplatnosť už v čase podania návrhu na exekúciu a exekúcia prebehla na základe legálneho titulu, a tak napadnuté rozhodnutie nemohlo porušiť sťažovateľkino právo na súdnu ochranu.

19. Napadnuté rozhodnutie je odôvodnené síce stroho, ale aj v tejto strohosti vystihuje podstatu veci, a preto nedošlo ani k porušeniu práva na súdnu ochranu z hľadiska požiadaviek na nearbitrárne rozhodnutie.

20. Z uvedeného vyplýva, že medzi namietaným rozhodnutím a referenčnými normami niet relevantnej súvislosti, a preto je sťažnosť možné odmietnuť už v štádiu predbežného prerokovania ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov

21. Pokiaľ ide o časť sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 37/2015, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

22. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola sťažnosť podľa čl. 127 ústavy na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, II. ÚS 552/2017). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

23. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v sťažovateľkinej veci bolo právoplatne rozhodnuté napadnutým uznesením okresného súdu, ktorého skutkové a právne závery pred ústavným súdom v skutočnosti aj namieta, a teda jeho sťažnosť podľa čl. 127 ústavy

bola podaná v čase, keď okresný súd už vo veci samej nekonal, v dôsledku čoho už k namietanému porušovaniu v sťažnosti označených práv jeho postupom nemohlo dochádzať. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne pozri IV. ÚS 189/2013, III. ÚS 350/2017). O sťažovateľkinej veci okresný súd napokon riadne rozhodol, a tak nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom. Navyše, uznesenie o odklade exekúcie bolo vydané vyššou súdnou úradníčkou, proti rozhodnutiu ktorej je opravný prostriedok vždy prípustný. Sťažovateľka túto možnosť nevyužila.

24. K postupu v konaní ešte možno dodať, že okresný súd z prílišnej opatrnosti a v prospech sťažovateľky odložil exekúciu, aby sa neskôr sťažovala na prietahy plynúce z toho, že exekúcia bola odložená. K celej sťažnosti možno podotknúť, že ústavný súd rozumie zákonitostiam práva, ba v istom zmysle právnych „hier“, ale vzhľadom na hmotný výsledok meritórneho konania a aj priebeh exekučného konania možno ťažko sťažovateľku vnímať ako, použijúc terminológiu dohovoru, obeť porušovania základných práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018